

Αναίρεση την οποία άσκησε στις 7 Φεβρουαρίου 2011 το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) κατά της αποφάσεως την οποία εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 24 Νοεμβρίου 2010 στην υπόθεση T-137/09, Nike International κατά ΓΕΕΑ — Muñoz Molina (R 10)

(Υπόθεση C-53/11 P)

(2011/C 152/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Ανααιρεσέων: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (εκπρόσωπος: J. Crespo Carrillo)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Nike International Ltd. και Aurelio Muñoz Molina

Αιτήματα του ανααιρεσείοντος

Το ανααιρεσείον ζητεί από το Δικαστήριο

- να ανατρέψει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να εκδώσει νέα απόφαση επί της ουσίας της διαφοράς, απορρίπτοντας την προσφυγή κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως του τμήματος προσφυγών ή να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο·
- να καταδικάσει την [ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου] προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

1. Παράβαση του κανόνα 49 του ΕΚΚΣ ⁽¹⁾ και του άρθρου 59 του ΚΚΣ για το κοινοτικό σήμα ⁽²⁾

Η προσβαλλόμενη απόφαση του τμήματος προσφυγών λαμβάνει ως νομική βάση τον κανόνα 49, παράγραφος 1, του ΕΚΚΣ, σε σχέση με το ισχύον άρθρο 59 του ΚΚΣ. Πάντως, η προσβαλλόμενη απόφαση ουδαμώς αναφέρεται τόσο στον κανόνα 49, παράγραφος 1, του ΕΚΚΣ όσο και στο άρθρο 59 του ΚΚΣ, ενώ δεν επιλαμβάνεται του ζητήματος της εφαρμογής τους στη συγκεκριμένη περίπτωση. Το Γραφείο εκτιμά ότι τούτο συνιστά πλάνη περί το δίκαιο και έλλειψη αιτιολογήσεως.

2. Προσβολή των κατευθυντηρίων γραμμών του Γραφείου και του κανόνα 49, παράγραφος 1, του ΕΚΚΣ

Το Γραφείο εκτιμά ότι οι κατευθυντήριες γραμμές δεν εφαρμόζονται στη συγκεκριμένη περίπτωση. Πάντως, η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση υπογραμμίζει σε δύο περιπτώσεις ότι τα τμήματα προσφυγών έχουν την υποχρέωση να εφαρμόζουν τις κατευθυντήριες γραμμές του ΓΕΕΑ. Κατά την άποψη του Γραφείου, η μη εφαρμογή τους συνιστά πλάνη περί το δίκαιο.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 303, σ. 1).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Tribunal Supremo (Ισπανία) στις 22 Φεβρουαρίου 2011 — Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) κατά Federación de Asociaciones Sindicales (FASGA) κ.λπ.

(Υπόθεση C-78/11)

(2011/C 152/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Supremo (Ισπανία)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσα: Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

Ανααιρεσιβλητοι: Federación de Asociaciones Sindicales (FASGA), Federación de Trabajadores Independientes de Comercio (FETICO), Federación Estatal de Trabajadores del Comercio, Hostelería-Turismo y Juego de UGT και Federación del Comercio, Hostelería y Turismo de CC.OO

Προδικαστικό ερώτημα

Αντιβαίνει στο άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/88/ΕΚ ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας, ερμηνεία της εθνικής ρυθμίσεως υπό την έννοια ότι δεν δύναται να διακοπεί η περίοδος άδειας ώστε να ληφθεί μεταγενέστερα η πλήρης — ή η υπόλοιπη — άδεια, αν οι συνέπειες της προσωρινής ανικανότητας προς εργασία επήλθαν αιφνίδια όταν ο εργαζόμενος βρισκόταν σε άδεια;

⁽¹⁾ ΕΕ L 299, σ. 9.

Αναίρεση που άσκησε στις 25 Φεβρουαρίου 2011 η Fidelio KG κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) στις 16 Δεκεμβρίου 2010 στην υπόθεση T-286/08, Fidelio KG κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)

(Υπόθεση C-87/11 P)

(2011/C 152/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Fidelio KG (εκπρόσωπος: M. Gail, δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)

Αιτήματα της αναιρεσιούσας

Η αναιρεσιούσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ανατρέσει την απόφαση που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην υπόθεση T-286/08 στις 16 Δεκεμβρίου 2010,
- να δεχτεί τα πρωτοδικώς υποβληθέντα αιτήματα,
- να καταδικάσει το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ανατρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Κακώς το Γενικό Δικαστήριο δέχτηκε ότι η καταχώριση του σημείου «hallux» ως κοινοτικού σήματος για «ορθοπεδικά είδη» και «υποδήματα» προσκρούει σε απόλυτο λόγο απαραδέκτου κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94. Δεν είναι κατανοητό γιατί το Γενικό Δικαστήριο, παρά τους ισχυρισμούς που ανέπτυξε η προσφεύγουσα και νυν αναιρεσιούσα, δέχτηκε την επιχειρηματολογία του ΓΕΕΑ και αποφάνθηκε συνεπώς ότι η λέξη «hallux», που σημαίνει «μεγάλο δάκτυλο του ποδιού» στα λατινικά, συνιστά τη συνήθη σύντμηση για το «hallux valgus», μια πάθηση του μεγάλου δακτύλου του ποδιού. Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη έτσι την υποχρέωσή του να εξετάσει αυτεπαγγέλτως τα πραγματικά στοιχεία και, επιπλέον, την υποχρέωση αιτιολόγησης.

Το Γενικό Δικαστήριο προέβη περαιτέρω σε εσφαλμένο προσδιορισμό των προϊόντων και των κατηγοριών προϊόντων. Δεδομένου ότι η έννοια «ορθοπεδικά είδη» είναι ευρύτατη και ότι αρκεί να ισχύει απόλυτος λόγος απαραδέκτου για ένα μέρος των προϊόντων, το ΓΕΕΑ έχει τη δυνατότητα να βασιστεί σε όσα είδη προϊόντων θέλει, προκειμένου να μην επιτρέψει την καταχώριση ορισμένου είδους προϊόντων. Τούτο δεν ελήφθη υπόψη από το Γενικό Δικαστήριο.

Όσον αφορά τα «υποδήματα», το Γενικό Δικαστήριο δέχτηκε κακώς ότι υπάρχει η κατηγορία προϊόντων «άνετα υποδήματα». Στην πραγματικότητα όμως δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ των υποδημάτων γενικά και των λεγόμενων «άνετων υποδημάτων».

Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο βασίστηκε, κατά τον προσδιορισμό του ενδιαφερόμενου κοινού για τα «ορθοπεδικά είδη» και τα «υποδήματα», σε αλυσιτελή στοιχεία. Κατά την άποψη της αναιρεσιούσας, το κριτήριο αποτελεί ο μέσος καταναλωτής. Ο μέσος καταναλωτής όμως ούτε έχει γνώσεις λατινικών ούτε είναι εξοικειωμένος με την πάθηση του ποδιού hallux valgus. Επομένως, ο καταναλωτής αυτός δεν μπορεί να θεωρήσει το σήμα «hallux» ως περιγραφικό όρο.

Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη επίσης το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, διότι παρέλειψε να εξετάσει το σημείο «hallux» από την άποψη της εν λόγω διάταξης.

Αναίρεση που άσκησε στις 25 Φεβρουαρίου 2011 η E.ON Energie AG κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) στις 15 Δεκεμβρίου 2010 στην υπόθεση T-141/08 — E.ON Energie AG κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-89/11 P)

(2011/C 152/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Αναιρεσιούσα: E.ON Energie AG (εκπρόσωποι: A. Röhling, F. Dietrich και R. Pfromm, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της αναιρεσιούσας

Η αναιρεσιούσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ανατρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου και να ακυρώσει την απόφαση της αναιρεσίβλητης C(2008) 377 τελικό, της 30ής Ιανουαρίου 2008 (υπόθ. COMP/B-1/39.326), η οποία επιδόθηκε στην αναιρεσιούσα στις 6 Φεβρουαρίου 2008,

- επικουρικά, να ανατρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να ακυρώσει την αναφερόμενη στο σημείο 1 απόφαση της Επιτροπής κατά το μέρος κατά το οποίο

a) επιβλήθηκε πρόστιμο στην αναιρεσιούσα,

β) καταδικάστηκε η αναιρεσιούσα στα δικαστικά έξοδα,

και να δεχτεί τα αιτήματα που υπέβαλε πρωτοδικώς η νυν αναιρεσιούσα,

- τελείως επικουρικά, να ανατρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου και να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο,

- να καταδικάσει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ανατρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναιρεσιούσα προσβάλλει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου και ζητεί την αναίρεση της απόφασης αυτής και την ακύρωση της απόφασης της αναιρεσίβλητης C(2008) 377 τελικό, της 30ής Ιανουαρίου 2008 (υπόθ. COMP/B-1/39.326). Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση επικυρώθηκε η απόφαση της αναιρεσίβλητης για την επιβολή προστίμου, με την οποία η αναιρεσιούσα κατηγορούνταν ότι είχε διαρρήξει τη σφραγίδα που είχαν θέσει σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 οι εκπρόσωποι της αναιρεσίβλητης και ότι έτσι είχε παραβεί, «έστω και εξ αμελείας», το άρθρο 23, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του κανονισμού 1/2003. Η αναιρεσιούσα προβάλλει έξι λόγους αναίρεσης:

1) Κατά την αναιρεσιούσα, η κατανομή του βάρους απόδειξης στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο είναι νομικά εσφαλμένη, πράγμα που συνιστά παράλληλα παραβίαση της αρχής για το τεκμήριο αθωότητας και της αρχής in dubio pro reo, η οποία διέπει τις κοινοτικές αποφάσεις. Το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε ειδικότερα υπόψη ότι το αποδεικτικό μέσο που συνίσταται στη σφραγίδα που φυλάχθηκε (αναμφισβήτητα) για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα από την προβλεπόμενη διάρκεια ζωής της (shelf life) δεν αποτελεί «αρκούντως ακριβές» αποδεικτικό στοιχείο για την ύπαρξη παράβασης.

2) Στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναίρεσης η αναιρεσιούσα ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης λόγω της εσφαλμένης υπαγωγής των πραγματικών στοιχείων στον νομικό κανόνα. Το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη, κατά την αντιστροφή του βάρους αποδείξεως, το κριτήριο της «αμφισβήτησης» της αποδεικτικής αξίας της σφραγίδας, το οποίο καθιέρωσε αρχικά το ίδιο το Γενικό Δικαστήριο, λόγω του ότι στη συνέχεια, κατά την υπαγωγή των πραγματικών